Ч. 184 Субота 17 (29) серпня 1896. Рік VI

НАРОДНА ЧАСОПИСЬ

Додаток до „Ґазети Львівскої“.

Виходить у Львові що дня (крім неділь і гр. кат. сьвят) о 5-ій годині по полудни.

Редакция і Адмінїстрация: улиця Чарнецкого ч. 8.

Письма приймають ся лиш франковані.

Рукописи звертають ся лиш на окреме жадане і за вложенем оплати почтової.

Рекламациї незапечатані вільні від оплати почтової.

Передплата у Львові в бюрі дневників Люд-Пльона і в ц. к. Старостввах на провінциї:

на цїлий рік зр.	2·40
на пів року „	1·20
на чверть року „	—·60
місячно . „	—·20

Поодиноке число 1 кр.

З почтовою пересилкою:

на цїлий рік зр.	5·40
на пів року „	2·70
на чверть року „	1·35
місячно . . „	—·45

Поодиноке число 3 кр.

Гостина царскої пари у Відни.

Вчера о годинї пів до одинайцятої перед полуднем приїхав цар Николай II з женою до Відня. Високий і дуже рідкий гість загостив до австро-угорскої столицї. Российскі царї лиш дуже рідко виїздять за границю, але коли вже виїдуть, то подорож їх хоч би задля самої рідкости має велику вагу і не буває без значіня полїтичного. Подорож царя Петра I по Европі принесла Росиї великі зміни, зробила величезний переворот в нїй і зблизила єї до Европи завівши цивілїзацию европейску. Нинї Росия не потребує вже тої цивілїзациї, бодай не в тій мірі, як давнїйше, але подорож єї царя все таки означає зближене єї до Европи, специяльно же до нашої монархії. Таке значінє приписують сїй подорожи загально. Не єсть то — каже Fremdenblatt — лиш ловляче за очи видовище, що наймолодший і найстарший з монархів перший раз подають собі руку для добра народів, котрим цар Николай II і єго жена бажають щастя і мира. Відносини обох держав суть ясні і недвозначнї, а дружба без ніяких тайних гадок оперта на взаімнім довірю, що ніяка з обох сторін не схоче шкодити другій, ніяка не бажає шкоди, котра загрожувала би сусїдови. Wien. Abendpost зазначує знов, що цар Николай II понимає дуже поважно своє зване так само як цїсар Франц Иосиф. Та згідність поглядів — каже згадана ґазета — єсть звязию дружби межи обома монархами, а дружбу ту скріпляє ще й та обставина, що в многих справах, обходячих Европу, правительства обох держав поступають згідно. Єсть то для Европи запорукою дальшого мирного розвою і надає гостинї царя сьвяту ознаку мира.

З такими гадками і в такій надії повитала вчера столиця над синим Дунаєм царску пару. Місто, головно же улицї, котрими мали переїзджати високі чистї були сьвяточно украшені, мимо того, що буря з попередного дня в тих украшенях наробила немало шкоди. Що найбільше характеризувало се незвичайне торжество, то потрійні ряди войска, розставлені вздовж улиць від самого двірця аж до цїсарскої палати на просторі трох кільометрів. При кождім полку стояла музика, котра через цїлий час в'їзду гостий грала российский імн „Боже царя храні“.

Перед самим приїздом царскої пари явили ся на двірци Північної зелїзницї Іх Величество Цїсар і Цїсарева австрийскі — Монарх в мундурі российскім і з ордером сьв. Андрея. Крім того явили ся всї Найдост. Архікнязї і Архікнягинї, перебуваючі у Відни. Точно о назначенім часї в'їхав на перон поїзд з високими гостями і музика заграла імн российский. Зараз по тім вийшла з ваґона цариця, а за нею і цар Николай II. Оба Монархи поцїлували ся двічи дуже сердечно, а так само сердечно повитали ся Єї Вел. Цїсарева з царицею Відтак Є. Вел. Цїсар поцїлував царицю в руку, а цар так само Єї Вел. цїсареву Цар Николай мав на собі мундур австрийского полку ч. 2.

По перегляді почетної компанії і по представленю дружини наступив торжественний в'їзд до міста. Оба перші повози були запряжені чотирма білими кіньми. В першім з них сидїли оба Монархи, в другім обі Монархинї. За тими слїдував цїлий ряд других з членами цїсарского Дому і з дружиною. Через цїлу дорогу лунали звуки российского імну і роздавали ся грімки оклики витаня численно зібраної публики, хоч для неї на улицях було лиш тілько місця, що на тротоарах. Цар Николай дякував за привіт розклонюючись по войсковому.

Скоро високі гостї станули перед цїсарскою палатою вивішено на нїй хоругви австрийску і российску. Всї війшли до середини і тут в комнатї „Петрадура“ відбуло ся представлене достойників двірских і мінїстрів: ґр. Ґолуховского, ґен. Кріґгамера, Калляя, президентів кабінетів австрийского і угорского ґр. Каз. Баденї'го і бар. Банфі'го, мінїстрів австрийских і угорских та президентів найвисших урядів центральних.

О годинї чверть на другу була царска пара на снїданю в российскій амбасадї а відтак складала візити Найдост. Архікнязям і Архікнягиням. Цар принимав також на приватній авдиєнциї мінїстра справ загран ичних ґр. Ґолуховского і надав єму ордер Александра Невского з брилянтами а ґр. Баденї'му ордер білого орла. Цариця принимала знов між иншими ґрафиню Баденї'ову.

О 5 год. відбув ся ґалевий обід на 141 осіб, на котрий були запрошені між иншими всї мінїстри і бурмістр міста Відня Штробах. По третім даню підніс Є. Вел. Цїсар слїдуючий тоаст в честь царя: „Дякуючи Вашим Величествам за гостину, яку були так добрі менї зложити, а в котрій з радостию виджу запоруку дружби, яка нас сполучає, пю на здоровлє Є. Вел. Царя і Єї Вел. Царицї“. — Цар Николай відповів на то тоастом: „Дякуючи

57)

Дїти капітана Ґранта.

Фантастично-наукова подорож Юлїя Верна.

(Дальше).

Від'їзд Мільреді'ого назначено на осьму годину вечер. Вільзон займив ся приготовленем коня. Прийшло єму на гадку змінити зрадливу підкову, яку кінь мав на лївій нозї і заступити єї иншою відірваною від копита одного з коний, що подохли минувшої ночи. Злочинцї не могли би розпізнати слїдів їздця ні гнати за ним не маючи коний.

Коли Вільсон займав ся тими приготовленями, хотів тимчасом Ґленарван писати лист до Остена, але не міг, бо не дозваляла єму на те рука, отже просив Паґанеля, щоби за него написав. Учений ґеоґраф був цїлий занятий одною гадкою і як здавало ся не знав, що коло него дїє ся. Треба-ж бо знати, що Паґанель серед тих нещастних пригод мав все голову набиту лише тим документом, що єго подорожні так хибно розуміли і толкували. Він заєдно переставляв слова на найрізнїйші лади і глядав в них нового значіня та цїлою гадкою потонув у тім. Тому то й не чув просьби Ґленарвана, так що той мусїв єї повторити другий раз.

— Дуже добре — відповів Паґанель — я на ваші прикази, мильорде.

Сказавши то, виймив без думки свою записну книжочку, видер з неї картку чистого паперу, взяв до руки оловець і ждав. Ґленарван так єму проказував свої порученя:

„Поручаю Томі Остен, щоби безпроволочно виплив на море і довів *Дункана*...

Паґанель кінчив то послїдне слово, коли случайно кинув оком на число „Австралїйскої і Новозеляндскої ґазети“, що лежала на земли. Часопись була так зложена, що можна було перечитати лише два послїдні склади заголовку. Паґанелеви випав з руки оловець, задумав ся і, здавало ся, забув о Ґленарванї, о єго листї і писаню.

— Пишіть дальше, пане Паґанель — сказав Ґленарван.

— Ах! — крикнув нагле Паґанель.

— Що вам? — спитав майор.

— Нїчого, нїчого! відповів Паґанель.

Відтак трохи тихійше повтаряв: „Зеленд, Зеленд!“

Встав, вхопив ґазету, перевертав єї і звивав, але здержував ся, щоби не вимовити слів які єму тиснули ся до уст.

Леді Єлена, Мария, Роберть і Ґленарван глядїли на него і не могли порозуміти того зворушеня.

Паґанель був подібний до чоловіка, що нагле зійшов з ума. Але то зворушенє єго тревало коротко. Поволи втихомирював ся, радість, яка проявляла ся в єго очах поволи гасла, вернув на своє місце і сказав цїлком спокійно:

— Хочете дальше писати, мильорде? Я готов.

Ґленарван проказував дальше:

„Поручаю Томі Остен, щоби безпроволочно виплив на море і довів *Дункана*, все в напрямі трийцять семого степеня ширини, до всхідного побережа Австралії...

— Австралії — крикнув Паґанель — А правда, Австралії.

Скінчивши лист дав єго до підпису Ґленарванови, котрому лише з трудом то удало ся. Письмо зложено і запечатано, а Паґанель дрожачою ще від зворушеня рукою поклав на листї таку адресу:

„Тома Остен, поручник на яхтї *Дункан* — в Мельбурнї.

Відтак відійшов від воза та розмахуючи руками, повтаряв заєдно ті незрозумілі слова:

— Зеленд, Зеленд!

XXI.

Чотири днї муки.

Друга половина дня перейшла без нїякої пригоди. Покінчено всї приготовленя до дороги для Мільреді'ого; добрий моряк був щасливий, що зможе дати свому панови той доказ вірности.

Паґанель успокоїв ся і поводив ся як звичайно. Єго очи все ще зраджували живість і занятє якоюсь річию, але видко було, що він постановив собі нїчого не виявляти. Мусїв мати якісь важні причини до того, бо майор підслухав ось ті слова, котрі вимавляв ґеоґраф, як чоловік, що сам з собою боре ся:

— Нї, нї! Они не повірили-б менї нїколи. А впрочім на що то придасть ся? Вже за пізно!

Вашому Величеству за так миле приняте, яке нам були так добрі зготовити, пю на здоровлє Є. Вел. Цїсаря Австриї і Короля Угорщини та на здоровлє Єї Вел. Цїсаревої і Королевої". — Оба тоасти виголошено по французски і за першим заграла музика імн российский а за другим імн австрийский. По обідї наступив півгодинний серкль, а вечером відбуло ся ґалеве представленє в операх.

Перегляд полїтичний.

Fremdenblatt зазначує, що тоаст нашого Монарха назвав гостину царя новою запорукою дружби і каже, що дружба двох монархів, таких з переконаня прихильників мира, єсть цїнною для всїх народів. Всї прояви, які від якогось часу звертають знову увагу на Всхід, тратять свій непокоячий вплив в наслїдок доброго порозуміня межи Австро-Угорщиною а Росиєю, котрого сконстатоване принято як тут так і там з правдивим вдоволенем. Як в Росиї так і в Австро-Угорщинї а також і поза сими державами уміють оцїнити значінє сих відносин, скріплених ще сердечними зносинами обох Монархів.

В Константинополи вибухла вчера революция. Почало ся в Ґалатї де Вірмени напали на банк отоманьский і взяли его а відтак з вікон і даху почали стріляти на полїцию. В містї настав величезний переполох, коли ще кинено бомбу, котра убила шість жандармів. До четвертої години находилось місто в руках ворохобників, відтак взяло верх турецке войско. Палату султана обставлено войском, а в брамах стоять пушки звернені до улиці. Вечером вибухли розрухи ще в инших сторонах міста. Загально кажуть, що революцию викликали Вірмени, щоби тим способом змусити держави европейскі до інтервенциї. З другої же сторони кажуть, що революцию викликали якісь аґенти провокацийні. Нинї вже трохи спокійнїйше в містї, але склепи позамикані а на улицях патролює войско.

Новинки.

Львів дня 28 серпня 1896.

— **Іменованя.** П. Намістник іменував рахункових офіциялів ц. к. Намістництва Руд. Ціппера і Густ. Шелиньского ревідентами рахунковими, асистентів рахункових Вит. Воляньского і Стан. Крупку рахунковими официялами та рахункових практикантів Намістництва Володисл. Зубицкого, Сам. Рота і Меч. Попеля асистентами рахунковими Намістництва.

— **Перенесеня.** П. Намістник переніс ц. к. секретарів повітових Юл. Кульчицкого з Коросна до Подґуржа і Фр. Манделю з Старогоміста до Стжижова.

— **Є. Ем. Кардинал Сембратович** виїхав в середу пополудневим поїздом на посьвященє церкви до Балич подорожних і поверне до Львова нинї по полудни. Дня 5 вересня буде в Униві (почта Словита) і там того дня о годинї 7-ій вечером повінчає в приватній каплици дра Олександра Богдана Кулачковского, перекладника Вістника законів державних у Відни, з панною Оленою Зубрицкою, дочкою пп. Розалії і Теодора Віняви Зубрицких, радника двору при найвисшім трибуналї судовім у Відни.

— **Є. Е. Маршалок краєвий** ґр. Стан. Баденї виїхав до Закопаного, де переведе люстрацию стациї клїматичної і громадских доріг. Є. Е. п. Маршалок верне в суботу до Львова.

— **Вписи учеників і учениць** до 4-клясової рускої школи імени Марк. Шашкевича у Львові, відбудуть ся дня 28, 29 і 31 с. м. кождого дня рано від 9-ої до 12-ої і по полудни від 3-ої до 5-ої години.

— **В краєвій школї гончарскій в Коломиї** починає ся новий рік шкільний дня 1-го вересня. Вписи будуть відбувати ся від 29 до 31 серпня в годинах від 9 до 12 перед полуднем. Услівя принятя: скінчених 12 лїт і скінчена школа народна. Програма наук обнимає: в відділї теоретичнім: рисунки вільноручні, геометричні і фахові, рахунки і стилїстику купецку та промислову, хемію і технольоґію керамічну; в відділї практичнім: модельоване, виріб посуди звичайної і украшеної майолїки, виріб і уставлене печий кафлевих.

— **З перемискої епархиї.** В цїли принятя питомців до перемиского півчого заведеня фундациї бл. п. Йоана Снїгурского на рік шк. 1896/7-ий визначує Впр. Консистория речинець на день 1 жовтня 1896: Услівя до принятя необхідно потрібні є такі: 1) скінчений 17 рік житя, 2) непорочність обичаїв, 3) скінчена четверта або по крайній мірі третя кляса шкіл народних з добрим успіхом, 4) добрий чистий голос. Убігателї повинні свої подання нестемпльовані, заосмотрені в потрібні сьвідоцтва, через дотичний парохіяльний уряд предложити Консисториї найпізнїйше до 25 вересня с. р. в канцеляриї Консисториї явити ся. Хто з кандидатів висше поданих условий не доповнить, того подане увзглядненє не буде. Замість формального сьвідоцтва родженя і хрещеня вистане, коли дотичний парохіяльний уряд, супроводачи прошене убігателя, подасть рік, місяць і день родженя просителя, а також імя і стан вітця.

— **Огнї.** В Воробляничі, равского повіта, погоріли двірскі будинки і припаси збіжа вартости 1.700 зр. Огонь був імовірно підложений. — В Ізидорівцї, повіта жидачівского, знищив пожар три селяньскі загороди з припасами збіжа. Шкода необезпечена 350 зр. О підпал підозріний один з погорільців, котрий обезпечив свою хату вартости 150 зр. на 800 зр. — В Ниркові, заліщицкого повіта, продав перед роком 70-лїтний селянин Яцко Марущак свій ґрунт з будинками сусїдови за 300 зр., а сам пішов в коморне до своєї замужної дочки. Марущак робив мулярку, але від коли продав ґрунт, покинув своє ремесло і за рік прогайнував тих 300 зр. Коли побачив, що грошам приходить конець, бо з трех соток лишилось єму по році лише 5 зр., обхопила его якась дика злість і він в ночи на 21 серпня підпалив будинки своєї дочки, а відтак будинки того сусїда, що єму продав свій ґрунт. Огонь знищив обі загороди. Марущак підложивши огонь, утїк до лїса і там повісив ся. Палїй позбавив своїх дїтий через злість хлїба, бо цїле їх майно погоріло. — В Тишківцях, городеньского повіта, згоріла в пятницю хата убогого чоловіка, на щастє, асекурована. Огонь повстав в само полудне в шіпцині; імовірно дїти дали причину до сего. Завдяки тишинї, яка панувала і помочи сусїдів, обмежив ся огонь на тій хатці, инакше при великій посусї, тревающій в тамтих сторонах від шести тиждній та при великій недостачі води, грозила селу велика небезпечність.

— **Зміна властителїв.** Купець і промисловець львівский п. Леопольд Литиньский купив сими днями маєтність Глинник горішпий, в ясель-

---

Сказавши то, приступив до Мільреді'ого і начав єму давати потрібні вказівки і пояснення що до подорожи до Мельбурн, а на розложеній карті наказував єму дорогу, до якої має держати ся. Всї стежки через луги вели до великої дороги, що ішла до Люкнов. Ідучи просто на полудне до побережа дорога та нагле заломувала ся в напрямі Мельбурна, але треба було єї все держати ся і не шукати ніяких скорочень в чужій і незнаній сторонї. Маючи то на памяти Мільреді не міг заблудити.

Небезпечности ніякої не бояв ся, злочинцї могли розбігти ся довкола на кілька миль і чатувати на него, але Мільреді спускав ся на скорість свого коня і на власну зручність, отже був певний, що добре справить ся з своїм посольством.

О шестій годинї повечеряно спільно; почав падати зливний дощ, а коли шатро не давало достаточного захисту, утїкав кождий на віз, де була певна охорона. Він загряз так дуже в глинї, що держав ся в нїй як яка твердиня на фундаментах. Уоруженє, що складало ся з сїмох рушниць і сїмох револьверів дозваляло видержати навіть досить довгу облогу, бо певне не забракло би нї поживи, нї амуниції; за шість днїв можна було надїяти ся приїзду *Дункана* до заливу Твофольд, а двайцять чотири години опісля его осада буде вже на другім березї ріки Снови. Коли-ж би перехід був ще й тодї неможливий, то й так злочинцї мусїли би уступити перед переважною силою. Але перед усїм ішло о те, щоби Мільреді не зазнав перепони в дорозї.

О осьмій годинї цїлком стемнїло. Була то найдоґіднїйша пора до від'їзду. Приведено коня, котрому з осторожности обвинено полотном копита, щоби не робили тільки тупоту. Кінь, як здавало ся, був умучений, однако від его сили і певности ніг зависїло спасенє подорожних· Майор радив Мільреді'ому шанувати коня, коли єму не буде грозити небезпечність від опришків. Лїпше було спізнити ся о пів дня а приїхати на певно.

Джон Менґлїс дав свому морякови револьвер, добре набитий. В руцї відважного чоловіка було то страшне оружиє, бо шість вистрілів за кілька хвиль легко могло очистити дорогу, коли-б еї заступили злочинцї.

Мільреді вискочив на коня.

— Ось лист, котрий віддаш Остенови — сказав льорд Ґленарван. — Нехай не тратить нї хвильки, а їде до заливу Твофольд, а як нас там не найде, бо може що не зможемо перейти ріку, то нехай прибуває до нас безпроволочно. А тепер мій добрий і хоробрий хлопче, нехай тебе Бог провадить!

Ґленарван, леді Єлена, Мария Ґрант стиснули руку честного моряка. Такий виїзд в темну і мокру ніч по дорозї найженій небезпечностями, через незнані простори величезної пустинї, міг би затревожити навіть відважнїйшого чоловіка як Мільреді.

— Прощайте, мильорде — сказав спокійним голосом і зник на стежцї, що тягнула ся вздовж лїса.

В тій хвили буря в двоє збільшила ся. Високе галузє евкаліптусів глухо тріщало. Можна було здалека чути, як на мокру землю упадали відломки сухих конарів. Не одно велитаньске дерево дуплаве у середині, хоч доси ще сильно стояло, звалило ся в часї тої страшної бурі. Свист вітру мішав ся з тріскотом дерев і з глухим шумом ріки. Тяжкі хмари гонені вітром на всхід, опадали аж до землї, немов плахти з пари. Попура пітьма збільшала ще грозу тої ночи.

По від'їздї Мільреді'ого подорожні укрили ся на возї. Леді Єлена, Мария Ґрант, Ґленарван і Паґанель були в першім добре замкненім передїлї. В другім сидїли вигідно Ольбінет, Вільсон і Роберт. Майор і Джон остали на дворі на вартї. Та осторожність була конечна, бо злочинцї могли кождої хвилї напасти.

Оба вартівники зносили спокійно зливу, що заливала їм лице і очи. Намагали ся хоч оком перебити пітьму так пригідну для нападу опришків, бо ухо нїчого не могло захопити серед гуку бурі, свисту вітру, тріскоту галузя, ломаня дерев, шуму розбурханих филь ріки і цїлого хору инших голосів лютуючої природи.

Однако деколи наставали й короткі перерви в тій бурі; вітер стихав немов би хотїв набрати сьвіжої сили і тодї лише сама ріка Снови стогнала розбиваючи свої филї о тростину і ґумові дерева. В тих коротких перервах здавала ся тишина ще глубшою. Тодї майор і Джон Менґлїс слухали з напруженою увагою і як раз в одній в таких хвиль доніс ся до них відголос свисту

Джон Менґлїс скоро підійшов до майора.

— Ви чули? — спитав.

— Чув — відповів майор. — Чи то чоловік чи звір?

— Чоловік — відповів Менґлїс.

Відтак оба слухали. Свист нагле повторив ся і немов у відповідь роздав ся гук подібний до вистрілу, але такий невиразний і приглушений на ново льотуючою бурию, що ледве можна его було ухом похопити. Мек-Небс і Джон Менґлїс не могли вже розуміти ся і тому підійшли до воза, щоби заслонити ся перед вітром.

В тій хвили з під шкіряної заслони вихилив ся Ґленарван і наблизив ся до своїх товаришів. Він так само як і они чув той зловіщий свист і вистріл, котрого відгомон роздав ся під будою воза.

— З котрої то сторони? — спитав Ґленарван.

— Там — відповів Джон і вказав рукою в сторону, куди від'їхав Мільреді.

— Далеко?

скім повіті, від п. Мариї Бончковскої. — Маєтність Зарище, в жовківскім повіті, купив від п. Йос. Ясеньского п. Володисл. Бесядецкий.

— **Величезна буря** лютила ся передвчера по полудни і вечером над Віднем і околицею. Вихор наробив по полях богато шкоди а у Відни попсував декорациї улиць, приготовлені на принятє царя. Одну 79-лїтну старушку у Відни убив вивернений стовп.

— **Унїверситет львівский** числив в минувшім півроцї лїтнім 1345 слухачів звичайних, а то 252 богословів, 923 правників, 88 медиків, 82 фільософів і 115 надзвичайних. З загального числа 1460 случаїв було 1405 уроджених в Галичинї а 55 чужинців. Після народности було: 430 Русинів, 1023 Поляків (в тім 283 жидів), 4 Нїмцїв, 1 Ігалїянець і 2 Болгари (оден слухач прав а оден фільософії). Після віроісповідяня було: 443 обряду греко-кат., 716 римо-кат., 1 греко-прав., 11 вірменьского, 5 евангеликів і 284 жидів. На слїдуючий рік єсть ректором др. о. Йос. Комарницкий, проректором др. Освальд Бальцер, деканом видїлу богословского др. Йосиф Більчевский, правничого др. Оскар Фабіян. Видїл медичний, отворений в 1894 р., зорґанїзує ся доперва в осени.

— **Страшна пригода** лучила ся в Больнес в північній Швециї. Ученики місцевого заведения для глухонїмих вибрали ся на прогульку кораблем. Корабель ударив на мори в велику тратву і розбив ся, а всї дїти упали до води. Потонуло їх 20, шестеро уратовано. З води добуто 12 трупів. Жінка директора школи, що їхала з дїтьми також утонула.

— **Урядове справоздане про жнива.** Наше мінїстерство рільництва розіслало сими днями справоздане зі стану засїву до половини серпня. Справоздане констатує, що вереме було для жита, пшеницї і ячменю аж до часу жнива користне, але власне підчас жнивних робіт нанесли тучі богато шкоди. Коли настав час жнива, лише часть жита була вже зібрана, і то лише в плодовитших сторонах; понайбільше лежало жито ще в покосах. Пшениця і ячмінь часто вже були доспіли, але задля дощів треба було їх стяти ще мокрі. З того вийшли опісля шкоди для рільників, яких не тямлять вже від довгих лїт. Найбільше шкоди потерпіли ті, що сїяли ячмінь. У всхідній части Галичини і Буковини зжато збіже ще попередно за доброго веремя, так що жниво випало лїпше, як за двох десяток лїт. Вівсови скорше помогли як пошкодили дощі. Однак вигляди на овочі дуже лихі. Кукурудза потерпіла сильно від послїдних туч з градом.

— **Нові відкриття археольоґічні.** Дня 15-го с. м. відкрито в селї Чехах під Бродами знов чотири могили. В одній з них лежав кістяк женщини, обложений вапном, длятого гірше удержаний; коло неї лежали бранзолет бронзова і заушницї. В другій могилї кістяк мужчини лежачий горілиць з ногами випростованими, а раменами зложеними; коло голови стояли дві посудини з непаленої глини з їдлом і напитком (видко, що вірено в жите за гробом, а на дорогу туда заосмотрювано мерця в їду і напитки); коло ніг лежав кінець стріли кремінної. В одній з дальших могил подибано коло кістяка амулет кремінний з вирізаними лїніями кабалїстичними; амулет той, а властиво ті лїниї мають велику схожість з головою льва. Дня 19-го с. м. при розкопаню найдено в одній могилї коло кістяка посуду $6\frac{1}{2}$ цмт. високу з проміром черевця на $8\frac{1}{2}$ цмт. виробу ручного з непаленої глини з останками їди, а також бранзолету зелїзну, зложену з двох скрутів сильно заржавілих, вглядно зіржавілих, маючих 4 ммт. широкости, а $1\frac{1}{2}$ ммт. грубости. Вечером же того дня відкрито тут перший коралик з бурштину.

— **Померли:** В Кракові Теодора Матейкова, жінка пок. Ів. Матейка, славного польского маляря, в 50-ім роцї житя; — в Стрию Ів. Зих, був. посол і довголїтний бурмістр міста Дрогобича; — в Кракові Ант. Рознер, професор тамошного унїверситету; — в Варшаві Ад. Павиньский, польский історик і професор варшавского унїверситету; — в Застїночи під Теребовлею Текля з Устяновичів Головацка, вдова по сьвященику, в 78-ім роцї житя; — в Долензї під Щуровою Франц Вольский, нотар в Сокали, в 48-ім роцї житя.

Подяка.

Підписані мають честь зложити сердечну подяку Високопреподобним отцям: декану Николаю Рожаньскому, пароху Ілярию Яновичу, та сотруднику Івапови Бордунови за ласкаву безінтересовну участь в обряді похоронним нашого пок. батька Юрка Драґана. Передовсїм-же мусимо висказати сердечну вдячність о. деканови Рожаньскому, котрий не жалував труду, та прибув на похорон з дальшої сторони, — за трогаючу проповідь в церкві і над гробом покійного нашого батька. Дякуємо також сердечно всїм вірним, котрі взяли участь в похоронї. Хотїнь дня 26 серпня 1896. *Андрій Драґан, Петро Драґан.*

ТЕЛЕҐРАМИ.

Відень 28 серпня. В наслїдок великої зливи не відбуде ся нинї велика ревія войска в честь царя.

Константинополь 28 серпня. В банку отоманьскім не убито нїякого урядника. Турки нападають лиш на Вірмен, але других инновірців і чужинців не зачіпають.

Константинополь 28 серпня. Ніч минула спокійно. Амбасадори мають надію, що Порта строгими мірами спинить дальші розрухи. Стаціоновані коло Константинополя кораблї держав европейских підплили до міста для оборони підданих держав европейских.

Рух поїздів зелїзничих

важний від 1 мая 1896, після середно-европ. год.

Відходять до

	Поспішні			Особові			
Кракова	8·40	2·50	11·00	4·40	9·55	6·45	—
Підволочиск	6·00	2·11	—	—	9·30	10·45	—
Підвол. з Підз.	6·14	2·25	—	—	9·48	11·12	—
Черновець	6·10	—	—	10·15	2·45	—	—
Черновець що понедїлка	—	—	—	10·25	—	—	—
Белзця	—	—	—	9·15	—	—	—
Мушини на Тарнів	8·40	11·00	—	4·40	—	6·45[1]	—
Гребенова [2])	—	—	—	—	9·35	—	—
Сколього і Стрия	—	—	—	5·22	9·35	3·05	7·22
Зимної Води [4])	—	—	—	—	3·29	—	—
Брухович [5])	—	—	—	—	1·20	—	—
Брухович [6])	—	—	—	—	3·20	—	—
Янова [7])	—	—	—	9·45	3·00	8·55	—
Янова	—	—	—	9.45[8]	1·05[9]	3·00[10]	6·25[8]

[1]) Від 1 червня до 30 вересня. [2]) Від 10 липня до 31 серпня. [3]) До Сколього лише від 1 мая до 30 вересня вкл. [4]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [5]) Від 1 мая до 6 вересня в неділї і сьвята. [6]) Від 1 мая до 6 вересня в будні дни. [7]) Від 1 мая до 15 червня і від 1 вересня до 30 цьвітня кождого дня. [8]) Від 16 червня до 31 серпня що день. [9]) Від 16 червня до 31 серпня в неділї і сьвята. [10]) Від 16 червня до 31 серпня в тиждневі дни.

Поїзд блискавичний зі Львова 8·40 рано, в Кракові 1·48 по полудни, у Відни 8·56 вечер.

Числа підчеркнені, означають пору нічну від 6 год. вечером до 5 год. 59 мін. рано.

Час подаємо після годинника середно-европейского; він різнить ся о 36 мінут від львівского: коли на зелїзници 12 год., то на львівскім годиннику 12 год. і 36 мін.

— Не знати, бо вітер несе голос — але здає ся, що бодай три анґлїйскі милї.

— Ходїм там — сказав Ґленарван, закидаючи рушницю через плече.

— Нї, не ідїм — відповів майор. — То лапка, щоби нас заманити від воза.

— А як Мільреді упав від куль тих розбійників? — скрикнув Ґленарван і вхопив майора за руку.

— Завтра довідаємо ся — відповів спокійно майор, що рішучо не хотїв допустити, аби Ґленарван виставляв ся непотрібно на небезпечність.

— Ви, мильорде, не можете відходити від воза — сказав Джон — я сам піду.

— Анї ви не підете, капітане! — відповів рішучо Мек-Небс. — Чи хочете, щоби нас по одному забивали та щоби ми тим способом тратили наші сили і лишили ся на ласцї тих злодіїв? Як Мільреді став жертвою їх нападу, то того нещастя не треба збільшувати ще тим, що другий виставить ся на таку саму небезпечність. Жереб визначив Мільреді'ого, і він поїхав. Коли би був випав на мене, я був би так само поїхав, але я не жадав би помочи нї не числив би на неї.

Майор говорив правду і добре зробив, що задержав своїх товаришів. Пускати ся серед темної ночи і по дорозї, на котрій певне засїли розбійники було і неоглядно і безхосенно. Малий відділ Ґленарвана не міг виставляти ся ще на нові страти.

Ґленарван, як здавало ся, не мав охоти послухати майора; обертав заєдно рушницю, ходив неспокійно довкола воза, надставляв уха на кождий найменший шелест, а оком рад був пробити зрадливу пітьму. Єго мучила гадка, що чоловік, котрий за всїх пожертвував ся, міг бути смертно ранений і дармо дожидав ратунку від своїх. Мек-Небс не знав чи зуміє здержати Ґленарвана, коли-б той, слухаючи голосу свого доброго серця, схотїв бігти на ослїп під кулї розбійників.

— Едварде — відозвав ся по хвили — втихомиріть ся, послухайте приятеля. Погадайте на жінку, на Марию Грант і на всїх, що ще лишили ся. Впрочім куди хочете іти, де гадаєте найти Мільреді'ого? На него напали що найменше яких дві милї звідси. Але якою дорогою, якою стежкою іти до него?

В тій хвили немов у відповідь на слова майора роздав ся крик болю.

— Слухайте! — сказав Ґленарван.

Той крик доносив ся як раз з тої сторони, звідки чути було вистріл і в віддаленю не більше як чверть милї.

Ґленарван відопхнувши майора вже біг до дороги, коли в тім о яких сто кроків від воза дав ся чути крик:

— Ратуйте, ратуйте!

На той жалібний і повний розпуки голос побігли чим скорше Джон Менґлїс і майор і недалеко в корчах побачили чоловіка, що сунув ся по земли і тяжко стогнав:

То був ранений Мільреді, може вже умираючий, а коли єго товариші піднесли, почули, що їх руки мокрі від крови.

Дощ лив з подвійною силою, вітер скажено вив поміж корчами; серед найбільшої бурі переносили Ґленарван, майор і Джон Менґлїс тїло бідного моряка.

Коли наблизили ся до воза, всї порушили ся. Паґанель, Роберт, Вільсон і Ольбінет вилїзли зпід буди, а леді Єлена відступила свій передїл раненому. Майор здоймив з моряка камізельку мокру від крови і дощевої води. Найшов єго рану: нещастний дістав удар штилєту в правий бік.

(Дальше буде.)

За редакцию відповідає: Адам Креховецкий.

З друкарнї В. Лозиньского під зарядом В. І. Вебера.